

Не треба бити песимиста, кажу. Ни у животу, а још мање у политици. И то је тачно. Али, исто тако, неким чињеницама се мора погледати у очи, ма колико да су невеселе. У противном ће се само понављати исте грешке, спотицати о исти камен и падати на истом испиту – што нам се, узгред речено, појединачно и колективно, углавном и дешава.

Националне снаге су на децембарским изборима доживеле велики, тежак, и бар једним делом незаслужен пораз. (Али то истовремено значи да он добрим делом и није био сасвим „незаслужен“.)

Наравно да су изборни услови били више него неравноправни. Наравно да је било манипулације, крађе, уцене, куповине гласова, „инжењеринга“ и фантомских гласача. Наравно да је опозиција оштећена у целини (а, врло вероватно, делом и СПС), при чему је онај „патриотски“ део опозиције био оштећен додатно и двоструко. Најпре самом чињеницом да су на изборе изашли разбијени у више колона (што им је, генерално, била кобна и највећа грешка), као и услед тога што, за разлику од друга два политичка блока, они иза себе нису имали моћну медијску, политичку и финансијску логистику.

Али независно од тога. Националне снаге су на децембарским изборима доживеле велики, тежак, и бар једним делом незаслужен пораз. (Али то истовремено значи да он добрим делом и није био сасвим „незаслужен“.) Ако је, као што рекосмо, ова групација била објективно хендикепирана одсуством властите медијске машинерије, као и непостојањем моћних спонзора и спољнополитичких заштитника, утолико пре нису смели дозволити луксуз да се, уз овакво или онакво образложење, на кључним изборима не појаве збијени у једном блоку, и тако избегну гиљотину која им се спремила, фактички, још од априлских избора 2022. а дефинитивно од пре годину дана, након што је Вучићу, за Јованџан, сервиран ултиматум у виду тзв. „француско-немачког плана“, којег су патриоте, сложено и

оправдано, дочекале на нож.

Другим речима, разлози за заједнички наступ су били толико јасни, убедљиви и очигледни, да се сваки другачији исход напосто није могао схватити другачије него као доказ некомпетенције, или, још горе од тога, доказ да им „НЕКО“ једноставно не дозвољава уједињење

Патриоте су Вучића оптужиле за издају и капитулацију. Дошло је до немиких сцена и замало туче у Скупштини, и одржано и неколико прилично успешних протестних скупова у Београду и више градова по Србији. И онда – ништа?! Не само да се прекинуло са протестима против француско-немачког плана и срамне косовске политике власти (да

Пише: Ђорђе Вукадиновић
уторак, 30 јануар 2024 11:51

не говоримо и о другим погубним аспектима СНС владавине), него се застало и са процесом уједињења „десних“ парламентарних странака за шта се претходних месеци чинило да је већ готова ствар.

Јер ставови ових странака по практично свим битним политичким питањима (Косово, ЕУ, санкције Русији, литијум и Рио Тинто) били су буквално идентични. Међусобни лидерски односи нису били лоши, а имали су и непосредно искуство блиске сарадње у скупштини и на терену. Плус, као што је већ речено, „из авиона“ се могло видети да је основни циљ и мотив ових избора спуштање патриота (и „шишање“ СПС-а). Другим речима, разлози за заједнички наступ су били толико јасни, убедљиви и очигледни, да се сваки другачији исход напросто није могао схватити другачије него као доказ некомпетенције, или, још горе од тога, доказ да им „НЕКО“ једноставно не дозвољава уједињење.

Па чак и да то није био случај, тј. да се на крају нису удружили не због Вучићевог вета, него „само“ због својих сопствених погрешних процена и сујета, помисао и сумња да је у питању било и нешто више од тога, тј. да је било Вучићевих прстију, „пријатељских савета“ и непристојних понуда (потписи и медијски простор у замену за мало мекши став

Српска патриотска апокалипса

Пише: Ђорђе Вукадиновић
уторак, 30 јануар 2024 11:51

према режиму, односно његовој персонификацији у лику свеприсутног Председника) лебдела је као Дамоклов мач и додатно смањивала изборне шансе неуједињене националне опозиције.

О погубности тог неуједињавана писаца ових редова је говорио, такорећи, непрестано, по мрежама и ТВ емисијама, где год се указала прилика. Мило Ломпар, Милош Ковић и Матија Бећковић су предузели један готово очајнички покушај да у последњи час некако ипак намоле или натерају десне лидере на уједињење. Али као да се говорило глумима, да не кажем зиду.

При томе се све ово дешава у тренуцима док се доктор Несторовић и његов покрет тек помаљају на политичком хоризонту, али се тзв. „роевропска“ опозиција (унутар које су се нашли и неки прилично евроскептични појединци и групе), упркос својој хетерогености, сујетама и размирицама, већ била ујединила. Али ни то није било довољно за аларм и упозорење.

Да се четири-пет „десних“ парламентарних странака ујединило и изашло на једној листи, политички простор, па и резултат листе МИ – Глас народа“ био би знатно мањи

Несторовићев покрет је био само нека врста „Фортинбраса“ у овој српској патриотској драми. Дошао је на крају као егзекутор. Али, да се не лажемо, ова српска патриотска „Данска“ била је увелико трула много пре него што је скоро двеста хиљада гласача у доктору Несторовићу и необичној скупини људи око њега препознало мелем за српске политичке ране.

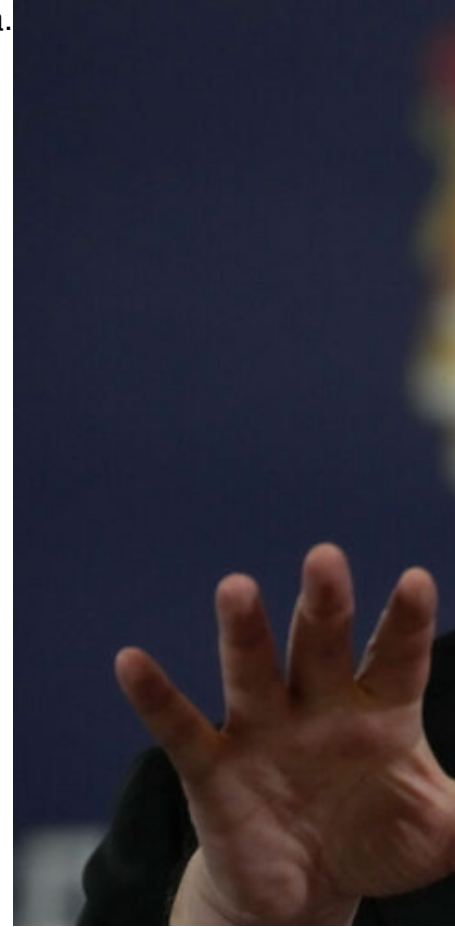
Разуме се, да није било “Гласа из народа“ Двери-Заветници би свакако били изнад цензуса (али са процентом знатно слабијим од њихових очекивања), а и НС и ДЈБ-СДС би свакако имали нешто пристојнији резултат. Али стоји и обрнуто: да се четири-пет „десних“ парламентарних странака ујединило и изашло на једној листи, политички простор, па и резултат листе МИ – Глас народа“ био би знатно мањи. Тако да се опет враћамо на иницијални „магнум кримен“ националних патриотских странака, од којег оне и њихови лидери напросто не могу побећи. (Својеврсни је парадокс, а помало и неправда, што су на крају највише страдале и највећи цех платиле странке и лидери који су том уједињавању били најсклонији – нарочито Јеремић, делом и Обрадовић – али нису имали снаге да га наметну.)

Нека се нико не љути. Али – на овим изборима – „Глас из народа“ јесте био тј. функционисао као пројекат власти, односно Вучићеве стратегије убијања и разбијања опозиционог патриотског корпуса

Но, све и са тим, вероватно „украденим“ цензусом листе Двери-Заветници само би се привремено маскирала жалосна реалност српске патриотске сцене. У којој већина начелно патриотских грађана, што из интереса и опортунитета, што из глупости, површности и инерције, гласа за реално издајничку и капитулантску власт, а остатак је расут на читав низ малих, социјално и идеолошки плитко укорењених националних странака, чија руководства и сама неретко имају колебљив и амбивалентан однос према Вучићу и његовом режиму.

Попут честица злата у кварцној стени, тако је и гро патриотских гласова заробљен и окован у бирачком телу СНС-а, и одатле га је веома тешко издвојити (технологија је веома захтевна, скупа и прљава). А у „чистом“ тј. слободном облику, баш као и злата у

чистом облику у природи, има га веома мало, и утолико пре је са тим драгоценим ресурсом требало пажљивије и тактичније руковати него што су то, вођени различитим интересима, чинили лидери парламентарних патриотских странака.

Нека се нико не љути. Али – на овим изборима – „Глас из народа“ јесте био тј. функционисао као пројекат власти, односно Вучићеве стратегије убијања и разбијања опозиционог патриотског корпуса – а што опет не значи да су Несторовић и другови само Вучићеве „лутке на концу“. Нису. Има међу има (барем онима које познајем) људи од интегритета, искрених патриота и озбиљних стручњака у својим областима. И њихов интелектуални и политички капацитет, у најмању руку, свакако није мањи од онога што имамо у другим странкама и листама (напротив). Али, понављам, у овом политичком контексту, њихово постојање и њихов кључни политички став (да неће „ни са овима, ни са онима“) у потпуности су одговарали власти – да замути сцену и, што је Вучићу увек посебно важно, максимално разводни јасну поларизацију на власт и њене противнике. Као што су, уосталом, 2012. ту улогу имали тзв. „бели листићи“, потом Радуловићев покрет, па „Бели Прелетачевић“, радикали итд. Нико од њих, барем не од почетка, вероватно није био СНС пион, поготово не свесно, али су сви, у неком тренутку, СНС-у послужили, и као такви тј. пиони, сапутници и привесци завршили.

После фијаска страначке деснице, и релативног успеха Србије против насиља“ на последњим изборима, јасно је да свеопозиционо уједињавање буквално нема алтернативу, јер је то једини начин да се повуче јасна демаркациона линија спрам Вучићеве власти и његових квазиопозиционих „проксија“ које непрестано фабрикује

И шта сад? Већ годинама, једна од Председникових омиљених предизборних мантри гласи: „Сви ће се ујединити против мене, само ако добију прилику“. Али то је одувек била мање политичка реалност, а много више ефектна маркетиншка и предизборно-пропагандна омча за опозицију, као и (још више) за коалиционе партнере из СПС. Опозиција је све ове године била безнадежно подељена и посвађана, што сама од себе, што уз „несебичну помоћ“ и досољавање власти, при чему те поделе нису ишле неким колико-толико логичним политичким линијама, већ су биле потпуно личне и интересне. Но, после фијаска страначке деснице, и релативног успеха Србије против насиља“ на последњим изборима, јасно је да свеопозиционо уједињавање буквално нема алтернативу, јер је то једини начин да се повуче јасна демаркациона линија спрам Вучићеве власти и његових квазиопозиционих „проксија“ које непрестано фабрикује, и наставиће то да чини.

Реалне шансе за истинско „национално окупљање“ и „трећи блок“ који је поуздано могао рачунати на 15-20 одсто гласова серијски су прокоцкане у периоду од априла до децембра протекле године, и сада ће приче о његовом тобожњем прављењу, бојим се, служити као само још једна прорезимска манипулација. А преостале истинске патриоте морају најпре погледати у очи реалности и једни другима, прикупити преживеле крхотине националне агенде и онда, можда, уз много заједничког труда и напора, бити патриотски коректив и сегмент унутар неког јединственог опозиционог корпуса – уколико га, разуме се, уопште буде.□